

NÁRODNÍMI PARKY CHILE

tele a snažili se ho zkrotit. Používali k tomu dlouhá lasa, jimiž se ale nesnažili chytit zvíře za hlavu, tak jako severoameričtí kovbojové, ale naopak za nohy. Gauchové nejsou žádní gaučovní povaleči, ačkoliv by se mohlo zdát, že je k tomu jejich jméno předurčuje, ale jsou to tvrdí a svobodní lidé, potomci španělských přistěhovalců a černošských otroků z Afriky. Chodí v nádherném stylovém oblečení a poblíž ruky mají vždy připravený dlouhý nůž zvaný facón. Říká se o nich, že se rodí na hřbetech svých koní, a kdyby přišli o své čtyřnohé přátele, jako by přišli o vlastní nohy. Bohužel moderní doba nepřeje odvážným a drsným pasákům dobytka a postavy gaučů jezdících na sporých, ale odolných koních již nekřížují nekonečné jihoamerické pláně zvané pampa.

Po show se pozornost všech přesunula k ohni, kde se pomocí tradiční přípravy zvané asado grilovalo minimálně deset ovcí. Asado znamená v podstatě gril, ale pokud si my Češi myslíme, že umíme grilovat, tak bych těmto „znalcům“ doporučoval navštívit podobnou oslavu, na které jsem se právě ocitl. Maso bylo prostě dokonalé a já jsem se statečně zapojil do jeho konzumace. Jedlo se, tančilo a zpívalo až téměř do rána. Víno a pivo teklo proudem, ženy byly oblečeny do velikých barevných sukní, zdobily je šátky a květy vetknuté do vlasů, a to všechno bylo zalito vášnivými tóny místní kapely. Všichni nádherně tančili a já jsem cítil obrovskou vděčnost nejen, že mě jako cizince ihned přijali mezi sebe, ale především, že jsem mohl vnímat, jak se skrže sdílenou radostí a krásu nebe setkává se zemí.

Visící ledovec

Po pár dnech odpočinku mě touhou po cestě začaly svrbět nohy a musel jsem vyrazit dál. Zamířil jsem k proslulému visícímu ledovci Ventisquero Colgante v národním parku Queulat. Jedná se o ledovcovou čepici o velikosti 80 km², z níž padají nádherné vodopády. Cesta k ledovci vedla skrz deštný prales a úzká stezka mizela mezi všude rostoucími purpurově kvetoucími fuchsiami, kolem poletovali kolibříci a poskakovali špatně létající ptáčky tapaculo, česky štidlák červenkovitý. Cestu mně překřížil obří zelený a majestátní brook roháč chilský, který, jist si svojí vahovou převahou, si ničeho a nikoho nevšímal. Po listu se plazil veliký černý šnek, žáby kvákaly, jako by snad měl přijít konec světa. Ze všeho kolem sebe jsem cítil intenzivní touhu žít, budovat a rozvíjet se.

Ledovec Ventisquero Colgante

V minulé části vyprávění o mém putování jihoamerickým státem Chile jsme zůstali stát na svazích sopky Antuco. Jak říká Bilbo Pytlík, je nebezpečné vyjít ze dveří. Kdo vstoupí na stezku, nikdy neví, kam ho může zavát. Ani já jsem nevěděl, kam mě cesta zavede, ale těšil jsem se na další dobrodružství.

Od obří sopky Antuco jsem pokračoval stopem na sever, respektive chtěl jsem pokračovat na sever, ale když mně po dlouhém vyčkávání u silnice zastavil mladý pár jedoucí úplně jiným směrem, byl jsem vděčný za jejich ochotu a vyrazil s nimi. Naštěstí jejich cesta mířila za zajímavým cílem do vesničky La Tapere, kde se měla konat slavnost spojená s tradičním rodeem. Cesta byla příšerná, plná děr a výmolů, ale na konci nás přivítala nazdobená vesnice připravená na tradiční veselici.

Gaucha

Nejdříve se poznalo rodeo, během kterého dva gauchové na koních honili ve vymezeném prostoru

V parku Pumalín

Pořádné chilské asado

Zlato a stříbro

Přidal jsem do kroku, abych nebyl jediným lenochem v celém pralesi a po ostře stoupající cestě jsem se vyšvihl k ledovci. Na konci 18. století stejnou stezkou kráčel i jezuita José García Alsue, který mimochodem jako první prozkoumal a popsal tuto oblast. Nezdržel se zde ovšem dlouho, neboť hledal bájně „město Caesarů“, Ciudad de los Césares. Mělo být plné zlata a diamantů a poutník ho měl najít mezi dvěma horami, z nichž jedna měla být zlatá a druhá diamantová. Pečlivě jsem se rozhlížel, ale bohužel jsem nic podobného neviděl, byť by se mi nějaký ten diamant hodil.

Foto: Petr Čánský; Ernst - Adobe stock

Kazimíre, moci, kterou mi světil král Václav IV., vyprávím ti i tvou družinu navždy ze země české. Táhni pryč, ty liško ryšavá.

Vítězství!

Vyhráli jsme! Hurá!

Ať žije rytíř Václav!

Dnes toho bylo nějak hodně, musím si odpočinout.

Václave, pro tvé hrdinské činy tě ve jménu Boha a svatého Jiřího pasuji na rytíře.

Fanouši, kamaráde, není ti vedro? Nechceš se trochu osprchovat?

Už stačilo! Přestaň ho šikanovat.

Cože? To byl jen sen? Ale to není možný...

On si nedá pokoj...

Prosím! Co jsem ti provedl?

Nezahrávej si se mnou, ty srabe.

Já už nejsem srab.

Zlískám tě tak, že tě vlastní matka nepozná.

Auu! Co to děláš?

Kdo ubližuje slabším, je zbabělec. Už mě to s tebou nebaví.

Chráním před tebou chudáka Fandu.

Přestaneš ubližovat slabším?

Co se s tebou stalo? Ještě před chvílí jsi byl s ním.

Hele, co kdybychom založili klub historického šermu?

Ano! Slibuju! Jen mě už pusť!

Prostě jsem se naučil, jak překonat strach.

Jo, to je fajn nápad.

Super, už teď se těším.

Za nafocení fotománu děkujeme Václavu Dlapkovi, SJ a organizátorům jezuitského rytířského tábora.